

RESSÒ DE LA PARAULA

Existència eucarística

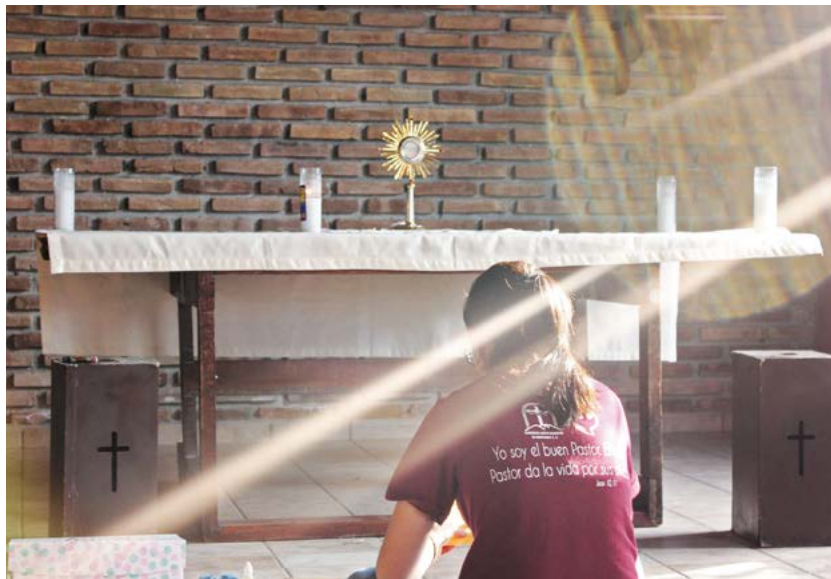
L'Eucaristia és tan important, que determina tota una manera de viure.

Sovint, els qui no van a missa ens fan la coneguda crítica: «No sé per què anar a missa, si els que hi aneu cada diumenge no sou millors, potser sou pitjors, que els altres...». És una mala excusa per a no complir. Uns altres potser ens diran allò de: «el que has après, has de posar-ho en pràctica», com si anar a missa fos com una classe de moral.

Naturalment que hem de ser autèntics i conseqüents. Però, segurament, qui parla així no sap què és l'Eucaristia. L'Eucaristia és una experiència, una vivència que pretén embolcallar tota la persona, des de la seva capacitat de coneixement, fins a la seva sensibilitat estètica, passant per la seva voluntat, la seva capacitat afectiva, el seu cos, la seva memòria, el seu instint, etc. Perquè és talment una experiència de l'Esperit Sant.

Una altra cosa és que els qui hi participem no ens deixem penetrar per l'Esperit.

Quan diem que és una vivència, volem expressar que hi passa quelcom semblant al que busquem en els encontres amb persones que estimem. És possible que de la visita als nostres pares o a un amic «traiguem algun profit» (una ensenyança, una ajuda, etc.). Però aquesta utilitat no pot justificar la visita. El que hi busquem és viure l'ex-

periència d'estimar i ser estimats. I això és el més important, allò que mai no pot faltar.

Quelcom semblant passa, en un grau més profund, en l'Eucaristia. Perquè, així com la nostra persona, des del cor, va formant-se sobretot a base d'«experiències de trobades» (no sols d'ensenyanments rebuts o d'habilitats reeixides), així la freqüència de l'Eucaristia a la nostra vida va construint en nosaltres una manera de viure i de ser. És a dir, va bastint el Crist en nosaltres.

En aquest sentit, qui viu de veritat l'Eucaristia no pot deixar de pensar, sentir o estimar com ho fa Jesucrist. Ha de seguir la seva mateixa lògica, els seus mateixos criteris de vida, la seva mateixa mirada.

Sant Joan de la Creu, en el *Romance sobre la Trinitat*, va escriure:

«(El proyecto de Dios Padre) Una esposa que te ame, mi Hijo darle quería... Y comer pan a una mesa, del mismo que yo comía... (Designio de la Encarnación) En los amores perfectos, esta ley se requería: que se haga semejante el amante a quien quería; que la mayor semejanza más de leite contenía...»

Combregar quan celebrem la missa «és menjar el mateix pa que alimenta la Trinitat», és a dir, assimilar el seu mateix amor. I quan participem de l'Eucaristia, entrem en aquesta manera de viure, en aquesta lògica de la vida que impulsa a buscar l'altre com a semblant, com a germà, per

a compartir amb ell la més «gran delectació». És el que va fer Déu amb nosaltres quan el Verb va prendre la nostra carn i quan Ell desitja romandre per a nosaltres en el Sagrament.

Tot això ho han viscut els grans sants, encara que no hagin sabut explicar-ho. Perquè la qüestió no consisteix a donar grans raons, sinó a viure-ho i testimoniar-ho.

Sempre m'han impressionat aquests grans sants que dedicaven llargues hores d'adoració davant l'Eucaristia i alhora eren veritables herois de l'amor al proïsme, les causes socials, el servei als més pobres. En definitiva, l'Eucaristia havia conformat el seu cor.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

«M'han aprovat!»

Fugint de la guerra que va destruir el país, al Pròxim Orient, enfonsant la seva precària economia i fent difícil un dia a dia que ajudi els joves a formar-se i promocionar-se, un jove estudiant va arribar a Europa. Tenia vint anys. Així ho descriu tres anys després: «Fa deu anys, el primer dia del meu segon any de secundària, els rebels entraren al nostre poble i el govern va començar a bombardejar la vila, a l'atzar». La devastadora realitat acabà amb les il·lusions i projectes i obligà el jove a deixar enrere escola, casa i amics. Inicià un itinerari de fugida que el feu recórrer diversos països. «Des d'aquell dia he estat fugint d'un lloc a un altre a la recerca d'oportunitats

per estudiar o, si més no, per tenir una vida estable». Malgrat tantes dificultats, els desànim personal i els entrebancs externs, superant les penallitats, una fundació eclesial l'acollí un cop arribat a Barcelona i el posà en contacte amb una família dins d'un projecte d'hospitalitat. Amb el matrimoni i els seus fills, tres mesos de convivència intensa l'han anat apropant a una normalitat que li ha permès presentar-se a unes proves d'accés a estudis de formació professional. «Avui, gràcies a l'hospitalitat de la fundació

que em va ajudar a establir-me en aquest país i a conèixer molta gent meravellosa que m'ha ajudat, finalment he tornat a l'escola». Hi tornà amb ganes i superà les traves de l'idioma i del nivell previ de coneixements. S'esforçà per recuperar el temps perdut i, amb l'ajuda de la fundació, la família acollidora i unes quantes classes particulars d'un dels professors voluntaris aconseguí l'aprovat desitjat, somniat i treballat. Ho reconeix dient: «Molts esforços dels professors, als quals estaré agraït tota la vida». Sap el que diu i de què parla.

«Feu-vos solidaris de les necessitats del poble sant. Practiqueu amb deler l'hospitalitat» (Rm 12-13). El jove aportà les seves ganes de sortir de l'infern de la guerra, de deixar-ne enrere els horrors i limitacions. Les persones que l'ajudaren foren actives i fidels a una de les moltes causes justes del nostre món. Van saber estar al costat del dolor i l'esperança del jove en aquests temps difícils de pandèmia. Van ajudar una vida que es podia haver trencat per les seves pròpies pors o per la insensibilitat, indiferència o comoditat de l'entorn. Li demostraren que no estava sol.

Enric Puig Jofra, SJ

ECO DE LA PALABRA

Existencia eucarística

La Eucaristia es tan importante, que determina toda una forma de vivir.

Muchas veces, quienes no van a misa nos hacen la consabida crítica: «No sé para qué ir a misa, si los que vais cada domingo no sois mejores, quizá peores, que los otros...». Es una mala excusa para no cumplir. Otros quizá nos dirán aquello de «lo que has aprendido, debes ponerlo en práctica», como si ir a misa fuese como una clase de moral.

Naturalmente que hemos de ser auténticos y consecuentes. Pero, seguramente, quien habla así no sabe qué es la Eucaristía. La Eucaristía es una experiencia, una vivencia que busca envolver toda la persona, desde su capacidad de conocimiento, hasta su sensibilidad estética, pasando por su voluntad, su capacidad afectiva, su cuerpo, su memoria, su instinto, etc. Porque es talmente una experiencia del Espíritu Santo.

Otra cosa es que quienes participamos no nos dejemos penetrar por el Espíritu.

Cuando decimos que es una vivencia, queremos expresar que en ella ocurre algo parecido a lo que buscamos en los encuentros con personas que amamos. Es posible que de la visita a nuestros padres o a un amigo «saquemos algún provecho» (una enseñanza, una ayuda, etc.) Pero esa utilidad no puede justificar la visita. Lo que buscamos en ella es vivir la experiencia de amar y ser amados. Y eso es lo más importante, lo que nunca puede faltar.

Algo parecido ocurre, en un grado más profundo, en la Eucaristía. Pues, así como nuestra persona, desde el corazón, va formándose sobre todo a base de «experiencias de encuentros» (no solo de enseñanzas recibidas o de habilidades logradas), así la frecuencia de la Eucaristía en nuestra vida va construyendo en nosotros una forma de vivir y de ser. Es decir, va construyendo a Cristo en nosotros.

En este sentido, quien vive de verdad la Eucaristía no puede dejar de pensar, sentir o amar como lo hace Jesucristo. Ha de seguir su misma lógica, sus mismos criterios de vida, su misma mirada.

San Juan de la Cruz, en el *Romance sobre la Trinidad*, escribió:

«(El proyecto de Dios Padre) Una esposa que te ame, mi Hijo darte quería... Y comer pan a una mesa, del mismo que yo comía... (Diseño de la Encarnación) En los amores perfectos, esta ley se requería: que se haga semejante el amante a quien quería; que la mayor semejanza más de leite contenía...»

Comulgar cuando celebramos la misa «es comer el mismo pan que alimenta la Trinidad», es decir asimilar su mismo amor. Y cuando participamos de la Eucaristía, entramos en esa manera de vivir, en esa lógica de la vida que impulsa a buscar al otro como semejante, como hermano, para compartir con él el más «grande deleite». Es lo que hizo Dios con nosotros cuando el Verbo tomó nuestra carne y cuando Él desea permanecer para nosotros en el Sacramento.

Todo esto lo han vivido los grandes santos, aunque no hayan sabido explicarlo. Porque la cuestión no consiste en dar grandes razones, sino en vivirlo y testimoniarlo.

Siempre me han impresionado esos grandes santos que dedicaban largas horas de adoración ante la Eucaristía y al mismo tiempo eran verdaderos héroes del amor al prójimo, las causas sociales, el servicio a los más pobres.

En definitiva, la Eucaristía había conformado su corazón.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

75 anys de la dedicació del nou temple de Sant Llorenç

El diumenge 30 de maig, solemnitat de la Santíssima Trinitat, es va celebrar aquest aniversari de la Catedral-Parròquia de Sant Llorenç, fent-ho coincidir amb la inauguració de la primera fase d'obres de millora del temple i de l'exposició gràfica que dona compte de la seva història. Van participar el bisbe Agustí Cortés, l'alcaldesa de Sant Feliu de Llobregat, Lúcia Muñoz, i altres autoritats municipals (veure foto), a més de fidels de la parròquia i de la diòcesi.

Moltes persones, grups i institucions han aportat el seu granet de sorra i hi han treballat per fer possible l'aniversari. Cal donar gràcies a Déu per la comunitat viva de la Catedral-Parròquia de Sant Llorenç que permet entomar nous horitzons i reptes, alhora que demanem al Sant Esperit que guiï i inspi-

ri la marxa de la comunitat cristiana en el seguiment de Jesús i l'Evangeli.

Objectiu: completar els vitralls de la Basílica

Coincidint amb la represa de les obres de rehabilitació de la teulada de la Basílica de Santa Maria de Vilafranca, la Comissió Santa Maria 2020 ha engegat una nova campanya de col·laboració per ajudar a sufragar els dos vitralls pendents que té l'edifici. Mentre que els grans finestrals de l'absis corresponen a l'obra gòtica inicial, la rosassa de la façana principal i els rosetons de les capelles laterals es van obrir amb la reforma d'inicis del segle XX. N'hi ha nou, tots ells amb la mateixa forma de flor de sis pètals: cinc a la façana nord i quatre a la façana sud, ja que un dels ulls de bou està tapat per l'orgue. Els dos primers rosetons de la façana nord, sobre de les capelles de Sant Raimon i del Sagrat Cor, van quedar incomplets. Per tal de finalitzar tot el conjunt de vitralls, aquest any la Comissió Santa Maria 2020

va encarregar a una empresa especialista en restauració i construcció de vitralls la presa de mesures d'aquest dos rosetons, per tal de poder elaborar un projecte: tenen un diàmetre de 2,66 metres i estan formats per 19 peces. En aquest moment s'obre la possibilitat que entitats, associacions, empreses o particulars patrocini la construcció d'aquests vitralls, presentant un projecte que es consensuaria pel que fa a les imatges i missatge a mostrar-s'hi, tenint present que les temàtiques dels altres vitralls són les lletanies del Rosari i referències locals. El pressupost s'estima al voltant dels 10.000 €, una quantitat que podria variar en funció de la complexitat del disseny, la quantitat de peces, el tipus de vidre, l'estructura de l'emplomat i la qualitat del plom.

tralls, presentant un projecte que es consensuaria pel que fa a les imatges i missatge a mostrar-s'hi, tenint present que les temàtiques dels altres vitralls són les lletanies del Rosari i referències locals. El pressupost s'estima al voltant dels 10.000 €, una quantitat que podria variar en funció de la complexitat del disseny, la quantitat de peces, el tipus de vidre, l'estructura de l'emplomat i la qualitat del plom.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

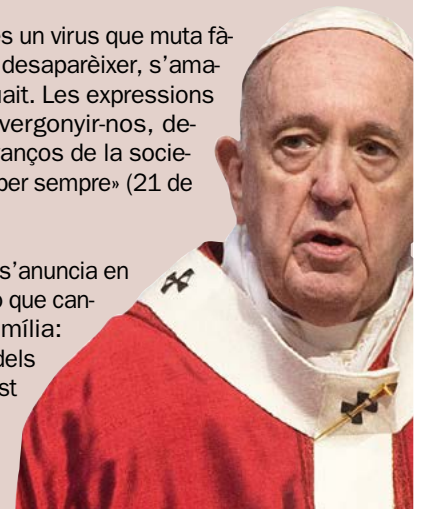
@Pontifex: «Prego perquè cada família senti en la seva pròpia casa la presència viva de la Sagrada Família de Natzaret, que

ompli les nostres petites comunitats domèstiques d'amor sincer i generós, font d'alegria fins i tot en les proves i dificultats» (19 de març).

@Pontifex: «Sant Josep representa una icona exemplar de l'acolliment dels projectes de Déu. Que ell ajudi a tots, especialment als joves en discerniment, a realitzar els somnis que Déu té per a ells» (19 de març).

@Pontifex: «El racisme és un virus que muta fàcilment i que, en lloc de desaparèixer, s'amaga i està sempre a l'aguait. Les expressions de racisme tornen a avergonyir-nos, demostrant així que els avanços de la societat no estan assegurats per sempre» (21 de març).

@Pontifex: «Tot nen que s'anuncia en el si d'una dona és un do que canvia la història d'una família: d'un pare i d'una mare, dels avis i dels germans. I aquest nen necessita ser acollit, estimat i cuidat. Sempre!» (21 de març).

Ordenació diaconal de Joan Francesc Cortès

Aquest músic mallorquí, vinculat a la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, serà ordenat diaca de mans del bisbe Agustí el proper diumenge 20 de juny, a les 18 h, en una celebració que serà retransmesa **en directe pel canal YouTube del bisbat**. A les vigílies de l'ordenació ens respon unes preguntes

Com t'has preparat per a aquest moment?

És un temps d'intensificació de la pregària, però també és el moment de recollir tot el que he rebut durant els quasi 7 anys de formació. Un, no es prepara només durant el temps previ a l'ordenació, sinó que és un camí que dura tot el temps de Seminari. Com deia als nens que es preparaven a la primera comunió, quan ens demanaven perquè s'havia de fer tant de temps de catequesi: «Nosaltres fem quasi 7 anys de catequesi per arribar a l'ordenació!»

En aquests moments previs, recull tot el que has rebut i focalitzes l'oració, sobretot meditant els textos litúrgics i la formosa pregària de l'ordenació.

També és molt important l'ajuda del director espiritual i dels formadors; i, com no, l'ajuda que el rector de la parròquia et dona, ja que et va preparant, des de la seva experiència, per al ministeri.

Aprofito per donar les gràcies a tots!

A la invitació per a l'ordenació trobem la pintura de Rembrandt *La tempesta en el mar de Galilea*. Quina és la motivació?

L'escena recorda les lectures dominicals del 20 de juny que, inicialment, eren les previstes per a la celebració. Al final seran unes altres, pròpies del ritual per a

l'ordenació, però vam decidir deixar igualment la imatge de Rembrandt: a part que és una obra d'art, em porta als meus orígens mallorquins. No puc deixar de pensar en les hores que he passat, de nin, a la Santa Rosa, el llaüt del meu avi Joan, amb ell pescant; tantes hores amb el tio Guillem i mon pare anant a calar les xarxes i traient-les a la sortida de sol; i tantes hores que hi he passat sol contemplant la Creació. Realment crec que ha estat providencial. Em recorda d'on vinc, quines són les meves arrels i que mai he d'oblidar i, sobretot, que Déu sempre ha estat amb mi calmant totes les tempestes de la meua vida. A més, per a molts illencs la mar forma part de la nostra vida, i crec que el Senyor m'ha volgut fer l'ullet!

La bellesa del matrimoni

Aquesta és la intenció de pregària del papa Francesc per al mes de juny, que transmet en el popular «**vídeo del Papa**», que mensualment convida els fidels a unir-se al Sant Pare amb l'apostolat de l'oració.

Francesc convida els joves a embarcar-se en aquest viatge, que és compromès, però que alhora és bonic, perquè «Déu té un somni per a nosaltres, l'amor, i ens demana que el fem nostre».

Aquesta intenció de pregària sintonitza perfectament en el context de l'Any Família *Amoris Laetitia*, que, entre altres objectius, vol recordar i apropar les propostes de l'exhortació apostòlica *Amoris Laetitia*, amb motiu dels 5 anys de la seva publicació.

Família Amoris Laetitia
Any 2021-2022

Entre les múltiples iniciatives que s'estan posant en marxa hi ha la dels «**10 Vídeos Amoris Laetitia**»: cada mes, des de març de 2021 i durant 10 mesos, es publica un vídeo amb reflexions del Papa per presentar els capítols del document i testimonis de famílies de tot el món sobre aspectes de la vida quotidiana.

Una altra iniciativa, a casa nostra, és la sèrie de fitxes setmanals del P. Francesc Riu, sdb, que amb esforç divulgatiu i encert pedagògic facilita l'endinsament en la riquesa d'ensenyaments del papa Francesc sobre la família. Es troben publicades cada setmana a *Catalunya Cristiana* i també recopilades a l'espai web **Unacadena d'amor**, del Secretariat diocesà de Pastoral Familiar de l'Arquebisbat de Barcelona.

AGENDA

Grups de diàleg, de Vilafranca del Penedès.

Donada la millora de la situació sanitària, el proper divendres 18 de juny, a les 20.30 h (després de la missa diària), dins la Basílica de Santa Maria, tindrà lloc una conferència a càrrec del bisbe auxiliar de Barcelona, Sergi Gordo Rodríguez, sobre els «25 anys del Concili Provincial Tarracense».

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

14. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [2Co 6,1-10 / SI 97 / Mt 5,38-42]. Sant Eliseu, profeta (s. IX aC); santa Digna, vg. i mr.

15. ■ Dimarts [2Co 8,1-9 / SI 145 / Mt 5,43-48]. Santa Maria Miquela del Santíssim Sagrament (Madrid, 1809 - València, 1865), vg., fund. de les adoratrius a Madrid (AESC, 1850); sant Bernat d'Aosta, prev. (†1081), patró dels muntanyencs i els muntanyistes; santa Benilde, mr.; santa Germana Cousin, vg.; sant Bernard de Menthon, rel.

16. ■ Dimecres [2Co 9,6-11 / SI 111 / Mt 6,1-6.16-18]. Sant Quirze (o Quirc, Quiri o Quir) i la seva mare Julieta, mrs. (s. IV); sant Ferriol, prev. i mr.; sant Ilpidi, mr.; santa Lutgarda, vg.

17. ■ Dijous [2Co 11,1-11 / SI 110 / Mt 6,7-15]. Sant Gregori Barbarigo, bisbe de Bèrgam i de Pàdua (s. XVII); santa Emília Vialar, vg. fund. (1856).

18. ■ Divendres [2Co 11,18-21b-30 / SI 33 / Mt 6,19-23]. Sants Marc i Marcel·lià, germans mrs. a Roma; santa Marina, vg. i mr.; sants Ciríac i Paula, vg., germans i mrs.

19. ■ Dissabte [2Co 12,1-10 / SI 33 / Mt 6,24-34]. Sant Romuald (s. X-XI), abat, nascut a Ravenna, fund. dels camaldulencs (EC, 980); sants Gervasi (o Gervàs) i Protasi, mrs.; santa Aurora, vg. i mr.; santa Juliana Falconieri, vg. servita (†1341).

20. ■ Diumenge vinent, XII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Jb 38, 1.8-11 / SI 106 / 2Co 5,14-17 / Mc 4, 35-41]. Sant Silveri, papa (536-537) i mr.; santa Florentina, vg., germana dels bisbes Leandre, Fulgenci i Isidor; santa Verge de la Consolata.

Diumenge XI de durant l'any (B)

COMENTARI

El gra de mostassa acaba més gran que totes les hortalisses

Tots nosaltres voldríem veure de seguida els resultats dels nostres esforços. També en la vida cristiana. Ens costa tenir paciència. Però l'evangeli ens fa veure que els plans de Déu sovint són diferents dels nostres. Per una banda, Jesús ens diu com la llavor del Regne que anem sembrant va fent el seu procés fins a donar molt de fruit: *La terra sola produeix primer els brins, després les espigues i finalment el blat granat dintre les espigues.* Però ha calgut tenir paciència i sobretot saber que tot és obra de Déu: *De nit i de dia, mentre ell dorm o està llevat, la llavor germina i creix, sens que ell sàpiga com.* Aquí hi ha una invitació a la paciència, a saber esperar el moment del fruit com fan els pagesos, que quan sembren no esperen que l'endemà puguin collir-ne el fruit. El que cal, doncs, és sembrar. I no importa que la llavor sigui molt petita. Per això Jesús posa un altre exemple: la llavor d'un gra de mostassa. És molt petita (la meitat d'un gra de blat) però després *un cop sembrada es posa a créixer i acaba més gran que totes les hortalisses.* El començament del Regne pot semblar molt petit. Què se'n podria esperar d'un condemnat a mort abandonat gairebé per tothom! Però és la llavor que ha anat creixent i fent-se molt gran. Nosaltres hem de creure que si sembrem bona llavor, ni que sigui petita, arribarà a donar molt fruit. De forma semblant ho diu la primera lectura: *Prendré un esqueix del brot alterós, un ull tendre de la punta del seu brancatge. Però donarà fruit i es farà un cedre magnífic.* Malgrat que el poble ha estat dut al desterrament tornarà altra vegada a ser un poble esplendorós. Serà Déu qui restaurarà Israel, encara que sembli que tot està perdut. Pau coneix també les dificultats de la vida cristiana però *no ambicionem res més que ser-li plaent, tant ara que som en el cos com quan en sortirem.* Pau té tota la confiança en Déu: *per això ens sentim molt coratjosos.* La nostra missió és sembrar i esperar, amb molta confiança, que Déu faci créixer la llavor procurant ser plaents a Déu.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura de la profecia d'Ezequiel (Ez 17,22-24)

Això diu el Senyor: «També jo prendré un esqueix del brot alterós que corona el cedre, arrencaré un ull tendre de la punta del seu brancatge, i el plantaré visiblement en una muntanya ben alta, en una muntanya de la serralada d'Israel. Estendrà les seves branques, donarà fruit, i es farà un cedre magnífic. Ocells de tota mena s'ajocaran a la seva ombra i viuran en el seu brancatge. Tots els arbres del bosc sabran que jo soc el Senyor. Jo abaixo els arbres alts i faig créixer els menuts, asseco els arbres verds i faig reverdir els secs. Sóc jo, el Senyor, qui ho he dit i qui ho faré.»

► Salm responsorial (91)

R. És bo de lloar-vos, Senyor.

És bo de lloar l'Altíssim, / de cantar al vostre nom, Senyor, / de proclamar al matí el vostre amor, / i de nit la vostra fidelitat. R.

Els justos creixeran com les palmeres, / es faran grans com els cedres del Líban; / plantats a la casa del Senyor creixeran als atriis del nostre Déu. R.

Encara donaran fruit a la vellesa, / continuaran plens d'ufana i de vigor, / per proclamar que el Senyor és recte, / que la meua Roca no coneix la injustícia. R.

► Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 5,6-10)

Germans, ens sentim molt coratjosos. Sabem que mentre vivim en el cos, vivim com emigrats lluny del Senyor, ja que no podem fer altra cosa sinó creure sense veure'; però ens sentim tan coratjosos, que preferim emigrar del cos per anar a viure amb el Senyor, i no ambicionem res més que ser-li plaents, tant ara que som en el cos com quan en sortirem. Perquè tots nosaltres hem de comparar davant el tribunal del Crist, on cadascú ha de rebre el que li correspongui segons el bé o el mal que haurà obrat vivint en el cos.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Marc (Mc 4,26-34)

En aquell temps, Jesús deia a la gent: «Amb el regne de Déu passa com quan un home sembra el gra a la terra. De nit i de dia, mentre ell dorm o està llevat, la llavor germina i creix sense que ell sàpiga com. La terra, tota sola, produeix primer els brins, després les espigues i finalment el blat granat dintre les espigues. Llavors, quan el gra ja és a punt, se'n va a segar-lo, perquè ja ha arribat el temps de la sega.» Deia també: «A què podem comparar el regne de Déu? Quina paràbola li escauria? És com un gra de mostassa, la més petita de les llavors, però un cop sembrada, es posa a créixer i acaba més gran que totes les hortalisses, amb unes branques tan grosses que els ocells es poden ajocar a la seva ombra.» Jesús anunciava el regne de Déu amb moltes paràboles semblants, perquè la gent l'entengués segons les seves disposicions; no els deia res sense paràboles, però en privat ho explicava tot als deixebles.

► Lectura de la profecia de Ezequiel (Ez 17,22-24)

Esto dice el Señor Dios: «También yo había escogido una rama de la cima del alto cedro y la había plantado; de las más altas y jóvenes ramas arrancaré una tierna y la plantaré en la cumbre de un monte elevado; la plantaré en una montaña alta de Israel, echará brotes y dará fruto. Se hará un cedro magnífico. Aves de todas clases anidarán en él, anidarán al abrigo de sus ramas. Y reconocerán todos los árboles del campo que yo soy el Señor, que humillo al árbol elevado y exalto al humilde, hago secarse el árbol verde y florecer el árbol seco. Yo, el Señor, lo he dicho y lo haré.»

► Salmo responsorial (91)

R. Es bueno darte gracias, Señor.

Es bueno dar gracias al Señor / y tocar para tu nombre, oh Altísimo; / proclamar por la mañana tu misericordia / y de noche tu fidelidad. R.

El justo crecerá como una palmera, / se alzará como un cedro del Líbano; / plantado en la casa del Señor, / crecerá en los atriis de nuestro Dios. R.

En la vejez seguirá dando fruto / y estará lozano y frondoso, / para proclamar que el Señor es justo, / mi Roca, en quien no existe la malicia. R.

► Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Cor 5,6-10)

Hermanos: Siempre llenos de buen ánimo y sabiendo que, mientras habitamos en el cuerpo, estamos desterrados lejos del Señor, caminamos en fe y no en visión. Pero estamos de buen ánimo y preferimos ser desterrados del cuerpo y vivir junto al Señor. Por lo cual, en destierro o en patria, nos esforzamos en agradarlo. Porque todos tenemos que comparecer ante el tribunal de Cristo para recibir cada cual por lo que haya hecho mientras tenía este cuerpo, sea el bien o el mal.

► Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 4,26-34)

En aquel tiempo, Jesús decía al gentío: «El reino de Dios se parece a un hombre que echa semilla en la tierra. Él duerme de noche y se levanta de mañana; la semilla germina y va creciendo, sin que él sepa cómo. La tierra va produciendo fruto sola: primero los tallos, luego la espiga, después el grano. Cuando el grano está a punto, se mete la hoz, porque ha llegado la siega». Dijo también: «¿Con qué podemos comparar el reino de Dios? ¿Qué parábola usaremos? Con un grano de mostaza: al sembrarlo en la tierra es la semilla más pequeña, pero después de sembrada crece, se hace más alta que las demás hortalizas y echa ramas tan grandes que los pájaros del cielo pueden anidar a su sombra». Con muchas parábolas parecidas les exponía la palabra, acomodándose a su entender. Todo se lo exponía con parábolas, pero a sus discípulos se lo explicaba todo en privado.